

uveden, avšak z předpisů jeho jest s vyhrůžkou zmatečnosti spojeno jediné ustanovení, že jest o hlavním přelíčení zříditi zápis, který podepíše předseda a zapisovatel. Nešetření tohoto předpisu není a nemohlo býti stížností tvrzeno. Ostatní předpisy uvedené v § 271, zejména předpis jeho druhého odstavce o rozsahu záznamů o odpovědích obžalovaného a o výpovědích svědků neobsahují vyhrůžky zmatečnosti, takže jest pochybenou i další výtká opřená o § 281, čís. 3 tr. ř., že rozsudek je zmatečným, protože zápis o místním ohledání, přesněji o hlavním přelíčení, konaném na místě souzeného skutku, zaznamenal udání stěžovatelovo neúplně a nesprávně. Vady tohoto druhu nelze vůbec uplatniti a odstraniti cestou zrušovacího řízení, nýbrž jen žádostí o doplnění a o opravu zápisu o hlavním přelíčení řízenou na soud prvé stolice. Takovou žádost stěžovatel nepodal a, jelikož proto nedošlo k doplnění (k opravě) zápisů, jest předpokládati, že záznamy zápisů o hlavním přelíčení jsou úplné a správné.

Čís. 3580.

Násilí ve smyslu § 81 tr. zák. nemusí býti bezprostřední; jest třeba jen, by alespoň nepřímo bylo namířeno proti úřední osobě; stačí vytržení věci z ruky soudního vykonavatele, který ji uchopil za účelem zabavení.

Není třeba, by se vrchnostenská osoba pokusila odpor přemoci a by za tím účelem použila protinásilí, ani, by sama byla přemožena.

(Rozh. ze dne 13. září 1929, Zm II 54/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek zjišťuje že soudní vykonavatel R. chtěl obžalovanému zabaviti kabát, což obžalovaný věděl a R-ovi nadával, že pak R. kabát uchopil a chtěl s ním odejít řka, že jej dá do úschovy u obecního úřadu v P., a tu že obžalovaný k němu přiskočil a vytrhl mu kabát z rukou násilně a, poněvadž pak matka obžalovaného tvrdila, že zabavený kabát jest jejím majetkem a že jej koupila a teprve jej splácí, nevzal R. kabát sebou, nýbrž nechal jej v bytě obžalovaného. Tvrdí-li zmatečnou stížnost, že soudní vykonavatel neměl v úmyslu kabát zabaviti a skutečně odnésti, tvrdí tak proti výslovnému a po zákonu (§ 270 čís. 5 tr. ř.) odůvodněnému zjištění rozsudkovému. Pravda je, že rozsudek nezjišťuje, že R. vyzval obžalovaného a jeho matku k vydání kabátu; než výslovného vyzvání nebylo zapotřebí, ano je zjištěno, že obžalovaný věděl, že jest mu jednati s osobou jmenovanou v § 68 tr. zák., jelikož R. mu hned při svém příchodu doručil usnesení o povolení exekuce a mimo

to mu sdělil účel svého příchodu. V nepravu je zmateční stížnost, uplatňující, že zákonnému pojmu skutečného násilného vztažení ruky neodpovídá jednání obžalovaného pozůstávající jen v tom, že obžalovaný přiskočil R-ovi a vytrhl mu kabát z ruky. Naopak správně poukázal již první soud, k tomu, že násilí nemusí býti bezprostřední, že stačí, by alespoň nepřímo bylo namířeno proti osobě úřední, a že proto stačí násilí, směřující přímo proti kabátu, který soudní vykonavatel R. za účelem zabavení uchopil. Trestnost zločinu podle § 81 tr. zák. spočívá ve zprotivení se úřední osobě násilím, použitým v úmyslu, by úřední výkon byl zmařen; vytržením zabaveného kabátu z ruky R-ovy, tedy násilným činem, jehož účinek projevila se přímo i fysicky na funkci části těla úřední osoby — jeho ruky — dáno jest tudíž objektivně zprotivení se samé úřední osobě aktivním násilím, jemuž zjištěný úmysl obžalovaného na zmaření úředního výkonu — zabavení kabátu — dodává i po stránce subjektivní povahu v § 81 tr. zák. předpokládanou. Nežádá se, by se vrchnostenská osoba pokusila odpor přemoci a by za tím účelem použila protinásilí, ani, by sama byla přemožena (Sb. n. s. č. 2266). Namítá proto zmateční stížnost bezúspěšně, že soudní vykonavatel R. nemusil ani proti obžalovanému použití násilí, by snad jeho odpor přemohl.

Čís. 3581.

Výtka »zištnosti« při podnikání může sice býti urážlivou, vytýká-li se na př. pořadatelům dobročinných podniků, že pomýšleli při jich pořádání především na svůj vlastní zisk, zábavu a pod., nemůže však býti a není urážlivou, vytýká-li se obchodnímu podniku, že směřoval k do- cílení zisku.

Záleží-li trestný čin v kritice zamýšleného vydání adresáře a postupu při něm, jest přípustným důkaz pravdy o okolnostech, které kritiku vyvolaly.

(Rozh. ze dne 14. září 1929, Zm I 765/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromých obžalobců do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Liberci ze dne 22. listopadu 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491, 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje zmatek podle § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř., tvrdíc, že důkaz pravdy byl vůbec v souzeném případě nepřipustný, ježto seznam nebyl ještě vydán, že se tudíž nebylo ještě lze o jakosti a obsahu díla přesvědčiti a že též ještě nikdo nebyl uveden v omyl a ošizen, že důkaz pravděpodobnosti se obžalovanému podařil o vybírání 20 Kč a o placených inserátech, to že však k bez- trestnosti nestačilo, poněvadž nešlo o veřejný zájem. V tom směru jest uvéstí toto: Soud uvádí v důvodech rozsudkových obsah celého článku

Univerzita Karlova
Právnická fakulta

knihovna
nám. Curieových 7, 116 40 Praha 1